ISSN 0132-4462.
№ 1 2006
С І Ч Е Н Ь

перець

Олексій КОХАН

O.R.

Будьмо!
(Слово Перця до читача)

От не можу стримати емоцій!..
Ти мене, читачу, зрозумій:
Ми ж у цьому — вже новому! — році
Знову стрілись, любий друже мій!

Ми не розминулись, слава Богу,
Бо, од роду мудрим бувши, ти
Вибрав саме ту, що слід, дорогу:
Будемо у парі й далі йти!

Тож од серця Перця в рік Собаки
І тобі, і всій твоїй рідні
Зичиться гараздів усіляких
І життя людського, без гризні.

Щоби глузду всім не бракувало
Розрізняти — де добро, де зло;
А як будуть огріхи, — щоб мало
(Краще, якби й зовсім не було).

Щоб тобі на нервах, як на струнах,
Не вправлявся жоден з ворогів;
Щоб оберегла тебе Фортуна
Од фальшивих друзів та боргів.

Щоб здоровий духом був і тілом
Та варила добре голова;
Щоб ніяким злидням не кортіло
Зазіхати на твої права.

Щоб нічого путнього не втратив,
Ані дня не нидів у журбі;
Щоб і найчерствіші бюрократи
Радо усміхалися тобі.

Щоб тебе поставить на коліна
Чи хоча б нагнуть — ніхто не міг;
Щоб сміялась весело Вкраїна
Й твій до цього долучався сміх.

Ну а на додачу ще зазначу:
Усмішок побільшає, коли
Будем нерозлучними, читачу.
Будьмо!
Здоровесенькі були!

Слово Перця заримував Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

І ТЕЩА, І МІЛІЦІЯ

Аферисти будівельної компанії «Еліта-Центр» (м. Київ), прихопивши з собою мільйони гривень майбутніх власників квартир, накивали п'ятами у невідомому напрямку. Кажуть, що жертвами, можливо, стали і працівники внутрішніх справ, а також теща одного з керівників компанії. Хто знає, чи вдасться працівникам міліції впіймати аферистів. А ось те, що від караючого «меча» тещі зять не втече, це точно.

ЛИШЕ П'ЯТЬ?

Ще недавно в наших школах була п'ятибальна оцінка знань. Нині ж, як відомо, освітяни послуговуються дванадцятибальною системою. Але наші урядовці вчилися тоді, коли кращою оцінкою все-таки була «п'ятірка». Може, саме тому, схвалюючи законопроект про зміни до Закону про державні нагороди і встановлюючи звання «Народний учитель України», вони вирішили, що присуджувати його треба щорічно... п'ятьом кращим педагогам.

Експерти ж ІАП і освітяни вважають, що кількості нагороджених не треба прив'язувати ні до числа 5 ні до 12. Адже на нагороди працівникам інших професій ліміту немає. А ще найкращою нагородою всім педагогам була б достойна зарплата.

Олексій КОХАН

— З роком Собаки вас!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Андрія Коцюбинського)

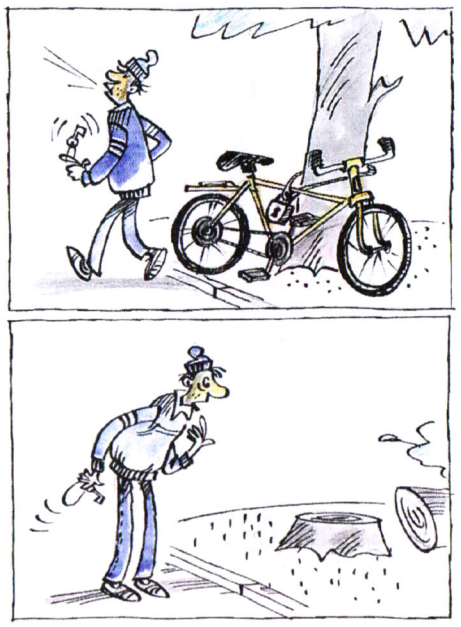

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Куди російський газ тириш?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

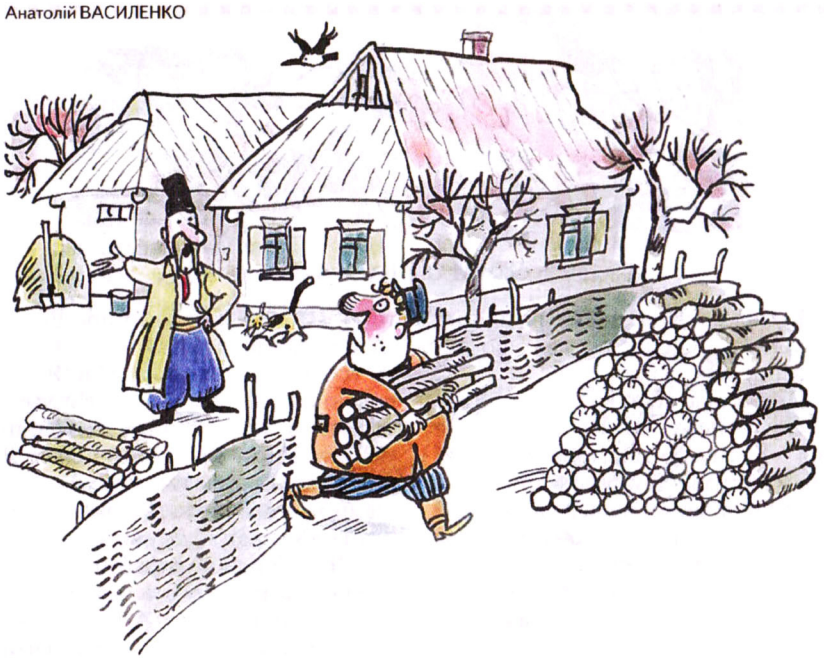

— Сусіде, ти чого це дрова забираєш? Я ж із тобою розплатився!
— Це було вчора, а за ніч ціна на паливо зросла вп'ятеро!

Валерій КОНОНЕНКО

Микола КАПУСТА

Конвертовані думки

❄ *Всі люди різні. А партії чомусь однакові.*

❄ *Партія обманутого електорату.*

❄ *Професійне захворювання політика — викривлення душі.*

❄ *Основне наше досягнення — це можливість відкрито говорити про те, як ми погано живемо.*

❄ *Важливо не те, у кого влада в руках, а у кого вона в кишені.*

❄ *Із передвиборної заяви Язика: «Я кістьми ляжу».*

❄ *Житлова програма не спрацювала: ні квартир для громадян, ні тюрем для бандитів.*

❄ *Тепер треба думати не лише про своє місце в житті, а й на цвинтарі.*

❄ *Альтернатива: економіка в тіні чи економіка в тумані.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Київ.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

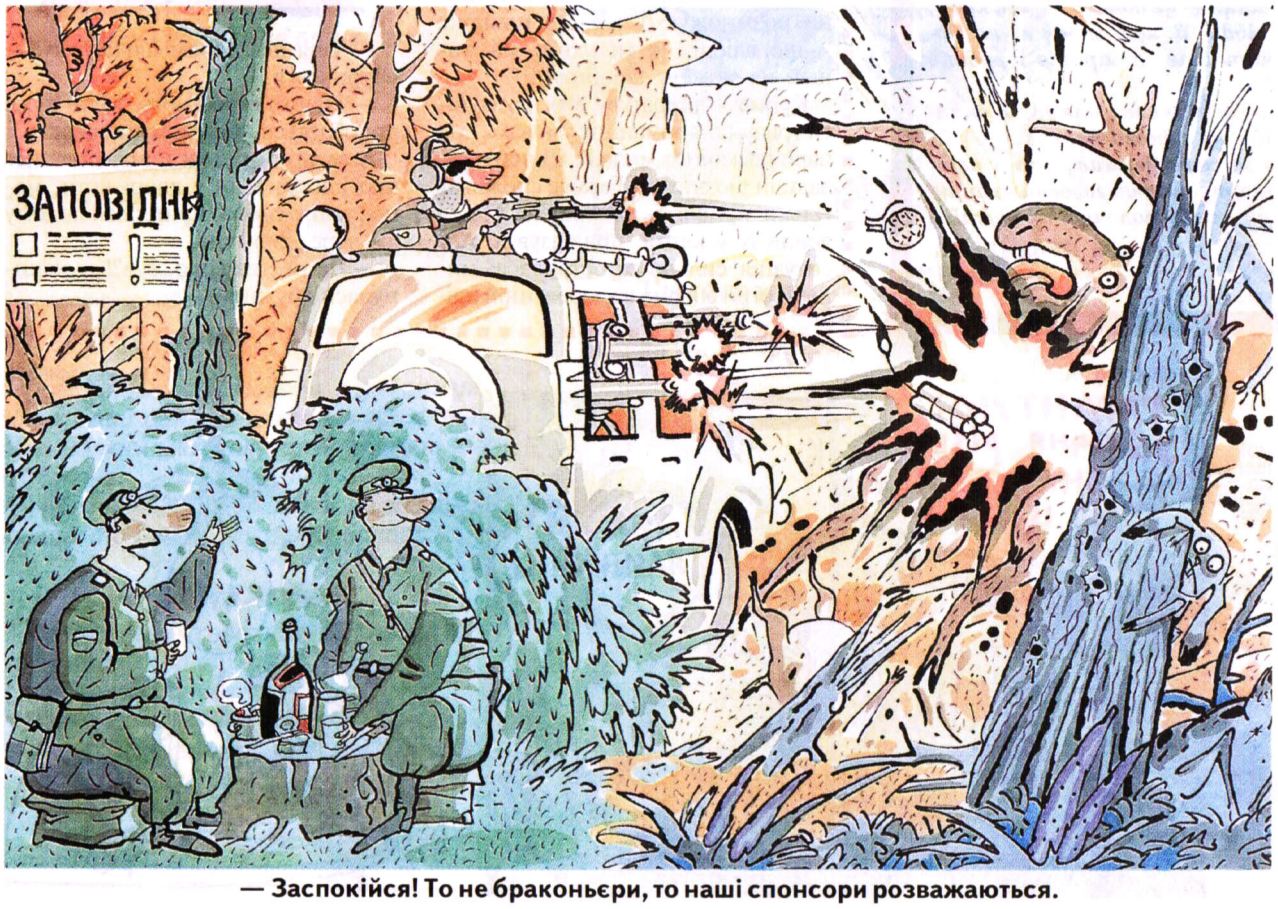

— Заспокійся! То не браконьєри, то наші спонсори розважаються.

МІНІ-УСМІШКИ

ЖИВЕМО Ж МИ!

— Як живемо, Петре?
— Весело. І ще буде веселіше, якщо на мільйон жителів припадатиме півмільйона співаків, музикантів...

ПАМ'ЯТНИК

Приїхав у село представник області. Вийшов з іномарки, питає дідуся, котрого першим побачив посеред вулиці:
— А що це у вас за розвалюха отам скраю села?
— Колись була тваринницька ферма третьої бригади, а тепер — пам'ятник кучмівським реформам...

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

НА ФУРШЕТІ

Дружина зауважує чоловікові:
— Максиме, ти вже десять разів бігав із тарілкою за їдою... І ще більше за фужерами з випивкою!.. Не соромно?
— Ні, я казав, що це для тебе...

Іван КОПАНЬ.
м. Добропілля Донецької області.

ТЕЖ ЛІКИ

Лікар до пацієнта:
— Які вам ліки виписати: дорогі чи дешеві?
— Найдешевші.
— Із найдешевших ліків можу вам порадити свіже повітря.

Іван БЕЗРУЧКО.
смт Кельменці Чернівецької області

РОЗМОВА

Пізно увечері повертається додому захмелілий чоловік. Дружина просить малолітню дочку:
— Катю, принеси мені п'ять тарілок.
— А для чого стільки? — запитує дитина.
— Треба з татом поговорити.

Олександр РЕКУНЬ.
с. Димер Вишгородського району на Київщині.

ЗАТРИМАВ

Розмовляють два чоловіки:
— Уявляєш, іду вчора пізно, і тут на мене нападає десяток скажених беріз...
— Ну і як, відбився?..
— Одну навіть затримав і в міліцію притягнув...

Ігор ЗАРУДЕЧКО.
м. Збараж Тернопільської області.

РІК СОБАКИ

● Жоден номенклатурний Барбос собакою себе не визнає.

● Не такий страшний Хорт, як його Цькувач.

● Нерідко найзліші службові собаки — двоногі.

● Із ланцюга — до влади!

● Недіючих вовчих законів не буває.

● Собача прикрість: службовий Барбос підірвав свій авторитет.

Леонід ЗАБАРА.

Олексій КОХАН

— Макітренко, які бувають стихійні лиха?
— Ураган, повідь, землетрус, зима...

Друже Перче!

Не знаю, але хтось із сатириків ще у минулому столітті сказав, що українці — це такий народ, який, здобувши свободу, відразу віддає її, щоб знову за неї боротися. Тому я закликаю: читайте сатириків і робіть висновки!

Сьогодні розгорілася «війна» між гілками влади. І складається враження, що ті гілки ніби не одного дерева.

Ще таке: якби ми всі стояли горою за свою державу, то й наші сусіди рахувались би з нами. І не крутили туди-сюди газовий краник, і не ставили на коліна наших виробників м'ясо-молочної продукції...

Григорій КУЗЬМЕНКО.

м. Нікополь
на Дніпропетровщині.

Навіть не муркочу

ГУМОРЕСКА

Купив кошеня. Такий потішний клубочок. І гадки не мав, що переверне моє життя.

Підростало воно на молоці. А виросло — не те, що від молока, а й від «Кетікету» відмовилось. Які тільки страви дружина йому не готувала, а воно відвертає морду. Хтось їй порадив, щоб спробувала дати йому живу мишу.

— І де їх братимемо? — питаю.

— На базарі є повно,— каже дружина.

Пішов я на ринок. Є. Повно. Продаються. Одна миша коштує дорожче кілограма свинячої вирізки. Все

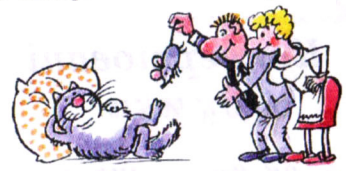

ж купив одну, волохату. Нехай спробує, думаю: на ковбасу не дивиться, то, може, мишу їстиме. Приніс додому, в банці. Прив'язав мишу ниткою за лапу, щоб не втекла. Покликав Гермеса. Приплентався невдоволений, що, мовляв, треба. Потім угледів мишу, погрався нею трішки, і проковтнув геть із ниткою.

— Біжи хутчій ще по миші,— радіє дружина.

— Знаєш,— питаю,— скільки вони коштують? Моєї зарплати на Гермеса не вистачить.

— Давай тоді,— пропонує дружина, — самі їх розводитимемо. Вони розмножуються дуже швидко. А що вдієш, як ти навіть на мишей не можеш заробити.

Купив я літературу «Як розводити гризунів у домашніх умовах», три пари племінних мишей. Швидко наладили цю справу. Гермес споживав тільки прив'язаних мишей. Тож я ловив їх у клітці, прив'язував. Але ситуація сильно загострилася: миші прогризли дно в здоровенній клітці й розбіглися по квартирі. Вилазили із схованок тільки вночі. Гризли все, що попадало на зуби. Я ловив по кілька гризунів, прив'язував. Гермес із задоволенням їх вранці уминав. Уночі безтурботно спав. Я розумів, що людськими силами з мишами не покінчити. Допомогла реклама «Кетікету». Дружина каже:

— Чого б тобі не спробувати «Кетікет»? Он розказують, реакція від нього поліпшується. А по дві миші ловити, це все одно, що ловити метеликів.

— Може, ще й вуса відпустити? — питаю.

— Правильно,— погоджується. — Чим більші вуса у кота, тим кращий у нього нюх.

Діватись нікуди. Став я обідати «Кетікетом», а щоб не приїдався, вечеряв «Віскасом».

Десь за тиждень виросли вуса якісь нелюдські: рідкі й довгі. Нюх і слух покращали. Реакція теж. По ночах, якщо випадало відпочити, уже не хропів, а муркотів. Особливо радів, коли серед ночі накрив мишачий «офіс». В моїх лапах опинилось аж сім втікачів.

— Якщо так ловитимеш і далі, — радіє дружина,— ти швидко з ними покінчиш.

— Та я незабаром нявкатиму! — обурився я.

— Нічого страшного. Мені дуже подобається, як ти муркочеш.

А весною, тільки пригріло сонечко і закричали у дворі коти, мене... одне слово, приплівся додому аж через тиждень.

— Де ти, тварюко, був?! — накинулась дружина.

Олександр КОСТЕНКО

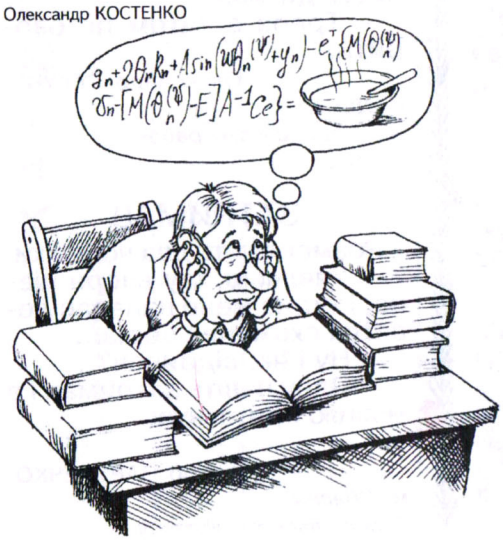

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ

— Допомагав,— кажу,— людям. Миші не тільки в нас.

— Тобі своїх мало!? — горланить.

Після наступних походеньок дружина заявила:

— Жити з тобою не буду!

— Зачекай,— кажу,— може, все ще наладиться. До лікаря піду.

— До якого лікаря?! — сплеснула в долоні. — В тобі ж нічого людського не лишилось. Слухай мене. У моєї співробітниці дід ветеринар. Обіцяв допомогти. Завтра ж їдемо!

— Може, почекаємо?

А тут сусідка заходить.

— Виручай, Галю,— до дружини,— миші в квартирі завелись. Галю, мені б його хоч на ніч.

— Нізащо! — крикнула жінка. — В тебе миші завелись? Кота можу дати!

— Так я по кота й прийшла.

— По кота? — заспокоїлась Галина. — Забирай!

— Що з тобою? — питає сусідка.

— Тебе миші замучили, а мене кіт. Забирай його назавжди!

...Наступного дня привезла мене Галя до сільського спеціаліста. Він слухав, як йому плакалась дружина, весь час киваючи головою. А потім каже:

— Вилікуємо. У сучасній ветеринарії є багато надійних способів. Але стовідсотковий один. Це — стерелізувати!

— Як?! — очамріла Галина.

— Є ще один варіант. Значить так: харчуватись тільки із споживчого кошика, затвердженого урядом. Ніяких «Кетікетів» і «Віскасів». Боже збав!

...Мишей ми позбулися. Кота забрала сусідка. Я харчуюсь строго з «кошика». Нормально! Нікуди не тягне. Навіть не муркочу...

Григорій СОЛОМОНЧУК.

м. Київ.

Сергій РЯБОКОНЬ

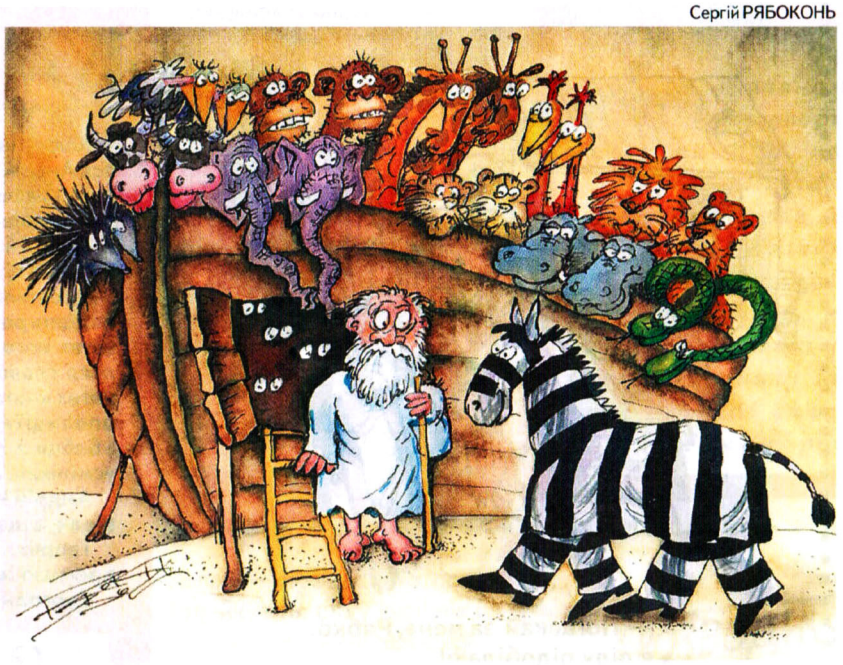

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А ми прямо з карнавалу!

ВИЙШОВ ЧОЛОВІК ІЗ ПРОВУЛКУ...

БУВАЛЬЩИНА

Ранок. Іду центральною вулицею Бара — районного центру рідної Вінниччини. Ступаю обережно, аби не гепнутись на асфальт. Бо ж під ногами слизота, хоч на ковзанах катайся: вдень сонечко сніг підтопило, а вночі вода кригою стала. Добре, що в мене шипи на підошвах черевиків. Нарешті призвичаюся, набираю швидкість і обганяю молодого чоловіка, який обережно тримаючи обіруч, несе перед собою два лотки яєць.

«Хоч би не впав, бідолаха»,— подумалось мені.

Мимоволі озирнувся: чоловік таки гепнувся — аж ноги задер. І шапка з голови метрів за три вбік відлетіла.

Підбіг до нього, подаю руку. Заодно цікавлюся яйцями. Вони, мабуть, полетіли далі шапки. Бо «яєшні» немає. Чоловік спочатку витріщився на мене, як баран на нові ворота, а потім застогнав.

— Та усе гаразд. А от коліно таки добряче втовк...

Я не повірив, почав роздивлятись — не може бути, щоб такий делікатний продукт та вцілів, неодмінно «яєшня» з нього вийшла. Роздивився — і голосно засміявся. Та це ж зовсім не той чоловік, що з лотками. Той, виявилося, як тільки я його обігнав, звернув у провулок і попрошкував собі далі. А цей же, навпаки, з провулку вийшов.

Микола ЮРЧИШИН.

Василь ФЛЬОРКО

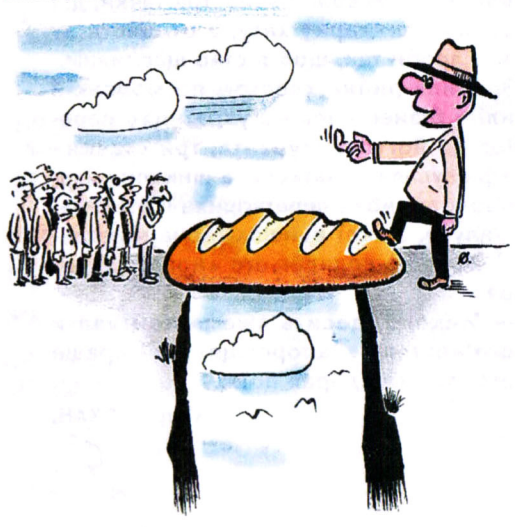

Сатиричні мініатюри

НЕДАВНЬОМУ УРА-ПАТРІОТУ

Ще вчора горлопанив ти: «Ура-а!»
Сьогодні проповідуєш поразку.
Я зрозумів тебе: прийшла пора
Тобі чергову одягнути маску.

СТАРАННОМУ ДОНОЩИКУ

У люстро (та й калюжу)
Ніколи не зориш,
Бо вгледиш власну душу —
Доносити помчиш.

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Вадим СИМИНОГА

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Погавкай за мене, Рябко,
а я піду підобідаю!

Друже Перче!

Кажуть, що нас нині — усього 47 мільйонів. Населення, на жаль, поменшало, а кількість народних депутатів залишилася незмінною. Мені здається, що майже півтисячі парламентарів, то, мабуть, для нас забагато. Тим більше, що бачимо скільки їх сидить у сесійній залі під час пленарних засідань. Якщо проводитиметься всеукраїнський референдум, то я б запропонував внести до бюлетня і таке питання: «Скільки нашому народу потрібно народних слуг?»

Дмитро ГРЕБЧЕНКО.

м. Вінниця.

Олексій КОХАН

— Та й лютий же в них начальник!
— Нічого дивного: у нього прізвище — Вовк.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ну який же це хабар?! То новорічний подарунок!

НАШІ

До 70-ліття від дня народження Андрія КРИЖАНІВСЬКОГО

Коли у якомусь товаристві з'являвся Андрій Крижанівський, там відразу з'являвся і сміх. Письменник був дотепним не лише у своїх творах, а й у житті.

Оце б він святкував своє семидесятиліття. Та, на жаль, п'ятнадцять років тому передчасно затих його голос. Але залишилося слово! У багатьох талановитих книгах. Зокрема — «Лідер опозиції», «Гномо сапієнс», «Бабця з Копенгагена», «Крижані усмішки», «Пережитки майбутнього»...

Андрій Крижанівський — не тільки вправний оповідач, а ще й справжній майстер афоризму.

Творчість письменника пошановано літературною премією ім. Остапа Вишні.

Сьогодні його твори знову на сторінках «Перця».

СМІХ І СЛЬОЗИ

— Мій лірику сумний!
Скажи мені,
Невже печаль з тобою
День при дні?
— О ні! О ні!
Коли побачу,
Що вірш мій перейшов
В сльозу гарячу
Поміж людських повік
І тихий сум
Наповнює джерела
Майських дум,
Тоді всміхаюсь я,
Тоді не плачу...
А ти, сатирику,
А ти, козаче?
Смієшся повсякчас?
— Авжеж! Одначе,
Бува, сміюсь,
А краєм ока бачу,
Як тихий сум
Всю залу огорта,
В очах страждання,
Зціплені вуста...
Все, як у тебе...
І тоді я плачу!

НОВИНИ ТЕЛЕПАТІЇ

Одразу після початку нової комедійної п'єси у залі заснув відомий гіпнотизер-телепат Дивовижнер.

ЩАСТЯ

УСМІШКА

Зловив «новий українець» золоту рибку, а вона й каже до нього людською мовою:

— Відпусти мене, добрий чоловіче, я тобі будь-яке бажання виконаю.

— Розумієш,— каже «новий українець»,—я маю свій бізнес, три тачки, дві квартири, шикарну хату, а от щастя — нема. Зроби так, щоб я став щасливим.

Вдарила рибка хвостом по морській хвилі, і бізнес «нового українця» перейшов до його конкурента, три «тачки» конфіскувала податкова, а шикарну «хату» золота рибка перетворила в стареньку халупу, з якої вийшла гарна молодиця й каже до колишнього «нового українця»:

— Миколо, досить вже ремонтувати цього клятого «Запорожця», іди краще картоплі в мундирах поїж.

Петро СОХАН.

с. Івахни
на Черкащині.

Джинси, або Джинси

ГУМОРЕСКА

Із хуліганством у нас прогрес. Штани знімають.

І є де знімати. Лісок у мікрорайоні. Озон. Пенсіонери тиняються. Дихають. І молодші, які нерівно дишуть. Теж кущами лазять. У кущах якраз і граблять штани. Але не всякі, а на вибір.

Один професор у ліску бігав. Добігався! Побіг професором, а прибіг спринтером. І без штанів. А штани модні. Були! Джинси називаються. Зняли! Професор у трусах прибіг. Прибіг і труситься. У трусах. Ледь привели до тями. Тепер професор у шортах бігає. Теж штани. Але заразом — і труси. То вже спокійно бігає. І не від інфаркту, а від нервів.

Потім із трьох хлопців у кущах зняли, і з дівчини. Думали, що хлопець. Один втратив здоров'я. Од розчарування без штанів. І од того, що пручався. Коли з нього штани грабили. З мене ще не знімали. Я по натурі здоровий. Фізично підготовлений. І умственно детективний. Я сам можу зняти! Голову! Як хтось із мене штани стягти спробує.

А що, гадаю, як пройтись у лісок? На почві геройства. Га? Пройтись, де кущі — зелені други. Де штани знімають. Може, в газету потраплю? Я це люблю, але ніяк не виходить.

Спочатку чешу у промтовари.

— Просю джинси! — претендую.

Викидають якесь синє лахміття місцевого виробництва. Я не грабив би.

Вліз у ті джинси і попхався у лісок. Ломаку заготовив. Для самонападєнія. Сів під кущиком і дихаю. Але нерівно. Поспівав дурним голосом. Для приманки. Сонце одразу закотилося. А на мене викотилися чотири шкодники. Ще пацани, але по-своєму здорові.

— Знімай, папашо, скоренько джинси! — пропонують. — І накульгуй зі своєю ковінькою без стороннього звуку.

Якби їх двоє — зняв би голови. А так знімаю джинси. Проти чотирьох не попреш. У кальсонах холодно. Але здоров'я дорожче. Почалапав від шкодників на ватяних ногах...

— Стоп, папашо! — мацають мої джинси крадії. — Де брав?

— У промтоварах, — кажу.

— Старий маразматику! — хором ображають. — Імпортні треба брати.

— А почім? — питаю.

— Двісті ре. Можемо загнати!

— За двісті ре, — кажу, — хай студенти купують!

— Долбак ти, папашо! — шумлять шкодники. І кидають мої джинси. На мою голову. І змиваються.

Стягую джинси з голови, натягую на кальсони і даю отпор:

— Самі ви долбаки і штанокради!

Ну, їх невдовзі і зловили. Міліція зловила. Але річ не в тім. Обидно якось за легку промисловість. З одного боку, добре, що вона випускає штани, які не граблять. А з другого, як не граблять, то кому вони нужні? Зате імпорт сильно нас грабить. З третього боку...

Афоризми

- *Через терни — до дірок.*
- *Район вічної мерзоти.*
- *Через цю горілку і вина ніколи випити.*
- *Наказ: «Забезпечити ентузіазм!»*
- *Користувався авторитетом. Це гарно чи погано?*
- *З анкети: «Освіта — висча».*
- *Із характеристики: «Скромний розумом».*
- *Майстер літературного маразму.*
- *Друга не можна купити, але можна продати.*
- *Похований у виборчій урні.*
- *Бумеранг — це стріла сатирика.*
- *«У ногах правди нема!» — приповідав Прокруст.*
- *І так несемо тяжкий хрест, та ще й із серпом і молотом!*
- *Ми стільки взяли від природи, що не можемо ждати від неї милості.*

Анонс

Дивіться новий художній фільм «Діти до 16 років». Дітям до 16 років дивитися фільм заборонено.

Будівельна естетика

Велетенське панно «Слава будівельникам!» закрило тріщину на фасаді готелю «Євразія».

Анотація

У своїй новій книжці байкар Шустряк висміює дармоїдів, п'яниць, хуліганів, усіх тих, хто разом з автором паплюжить ім'я людини.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Кажуть скоро дорогу заасфальтують...
— Ну тоді ми начальства тут більше не побачимо: не застряне уже.

Олексій КОХАН

— Так і знав, що рік Собаки не по-людськи почнеться!

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Що, доню, не знайшлося зеленого паперу, щоб вирізати ялинку?

Народні усмішки

ОГОЛОШЕННЯ В ГАЗЕТІ

«Кількаразова чемпіонка світу з важкої атлетики шукає роботу. Зріст — 2 м, вага — 150 кг. Штовхаю штангу 250 кг. Ривок — 200 кг. Інтим не пропонувати...»

ОСЕЛ

На екзамені студент нічого не знає, і вже довів викладача до «точки кипіння».

— Ви на лекції ходили?

— Ходив.

— Тоді ви осел! — кричить викладач і звертається до старости групи. — Принесіть мені оберемок сіна!

— А мені,— каже студент,— будь ласка, чашечку кави...

Почув і записав **Андрій ВІЛЬХОВЕНКО.**
м. Горохів на Волині.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ

— Третій день не хочеться працювати, що б це означало?..

— Мабуть, сьогодні середа...

ПИТАННЯ

— Як довго можна прожити без мізків?

— А скільки тобі років?

Почув і записав **Олег ДІВОЦЬКИЙ.**
с. Цебрикове Великомихайлівського району Одеської області.

ШОКОЛАДНІ ЦУКЕРКИ

Жив в одному селі дуже скупий дядько. Коли, було, приходив до брата, то все казав його дітям:

— Оце хотів вам, дітки, на гостинець шоколадних цукерок купити, але в магазині були тільки карамельки...

Якось найстаршенький із дітлахів не витримав і каже:

— Дядьку Євгене, а ви б купили карамельки. Ми їх також смакуємо...

— Та ви що?! — вдарив руками об поли той. — Не бути цьому! Поки ваш дядько живий, ви повинні їсти лише шоколадні цукерки!

Почув і записав **Валерій КУТУЗОВ.**
смт Весели нове на Миколаївщині.

Вінегрет із перцем

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Красиво? Гони, старий, сто баксів — і любуйся!

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дожилися! В нас янучари завелися!..

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— І що це за потвора?..

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій МОГИЛЬНИЙ

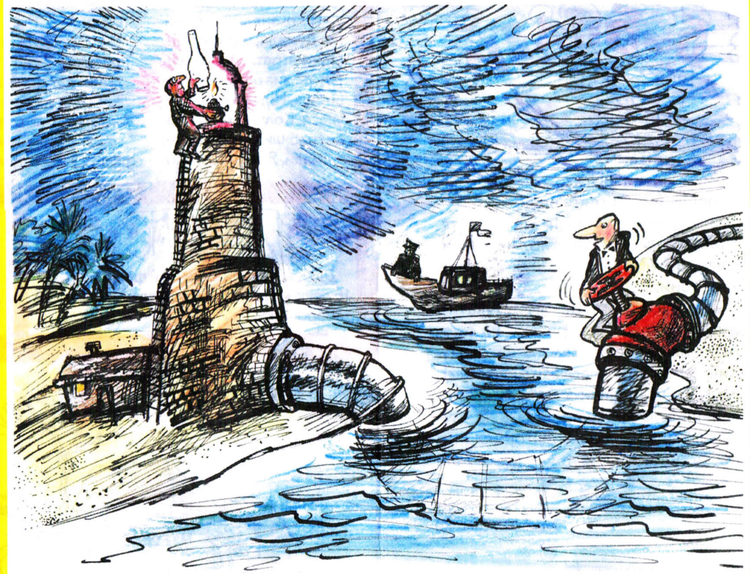

Василь ФЛЬОРКО

Микола КАПУСТА

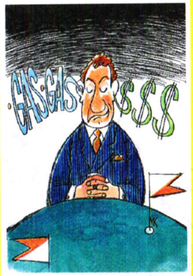

Андрій САЄНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олександр КОСТЕНКО

Олексій КОХАН

Віктор ПОПОВ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Чоловіче добрий, дай мені одну рибку для алібі...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Рибко! Зроби бабу німою!

Іван САВЛЮК

— Наливай, Снігуронько, повний келих, бо мені цілу ніч на морозі стояти.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Може, хоч ти зі своїм псом зможеш довести цю справу до кінця?

Народні усмішки

РІЗНИЦЯ

— Чим відрізняється песиміст від оптиміста?

— Песиміст — це людина, яка вважає, що влада її знову роздягнула, а оптиміст — що знову взула.

Почув і записав **Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.**

ВИБІР

Дружина сьогочасного скоробагатька звертається до знайомого поліглота:

— Хочу, щоб мій син навчився іноземної мови.

— Якої — французької, англійської, німецької, італійської?

— А яка з них — найіноземніша?

СУМНІВ

— Пане міністре, на прохідній якийсь жебрак твердить, що він ваш близький родич і може це довести!

— А він, бува, не ненормальний?

— Так, пане міністре, але ми думали, що, може, то просто випадковий збіг.

ЯКБИ Ж ТО ПОМОГЛО!

Лікар призначає пацієнтові ліки проти ревматизму і каже:

— Якщо вони вам допоможуть, то, будь ласка, зателефонуйте мені, бо той клятий ревматизм уже домучує мене.

Почула і записала **Вікторія ПРОКОПЕНКО.**
м. Київ.

НА ВСЯК ВИПАДОК

— Дмитре, дивні у тебе сковорідки...

— Чому?

— Усі без ручок.

— Спеціально такі купив, бо у мене... дружина тенісистка...

Почув і записав **Михайло БАТУРИН.**
м. Бахмач Чернігівської області.

НАШ ВЕРНІСАЖ

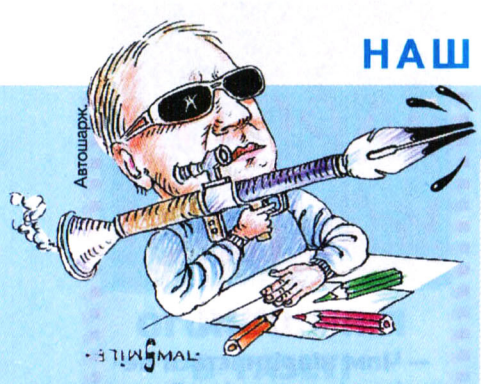

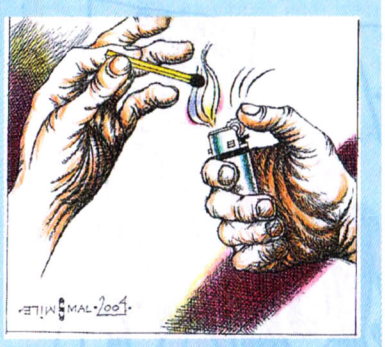

Про себе київський карикатурист Олег СМАЛЬ розповідає: «Народився у 1959 році на Волині, тому у мене пів-Сибіру родичів. Школу закінчив із медаллю. Інститут — без. (А в якому інституті медалі дають?) За фахом архітектор. З 1991 року як карикатурист і журналіст співпрацюю з вітчизняними і зарубіжними виданнями».

А від себе додамо: Олег — не просто талановитий художник, а й призер багатьох всеукраїнських і міжнародних конкурсів карикатур.

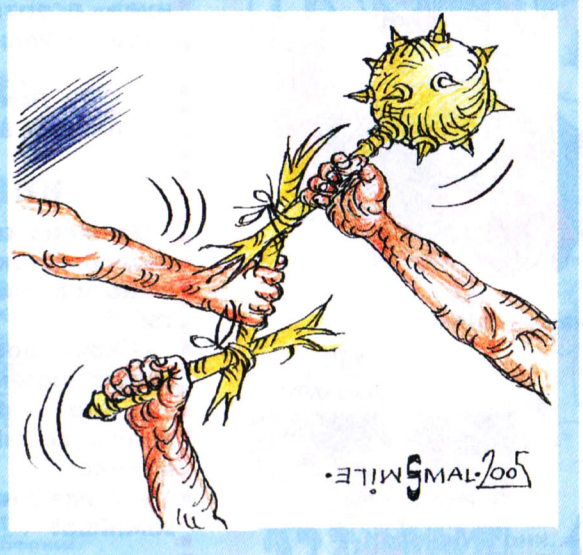

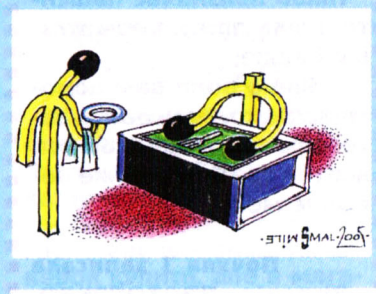

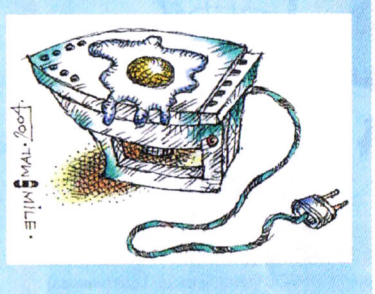

РОЗУМНИЦЯ

БУВАЛЬЩИНА

— Що ж ви не сказали відразу, що ваша дитина вже вміє читати?— роздратовано запитала вихователька дитсадка, коли я прийшов за Катрусею.

— А що в цьому поганого?— ніяк не міг збагнути її обурення.

— А те, що вона читає непотрібні речі, потім виникають непередбачувані ситуації,— не вгамовувалась педагог.

— Я ж нічого поганого не зробила,— виправдовувалась донька дорогою додому.— Просто прочитала меню, що висіло на дверях: на обід мали бути макарони з сосискою, а дали самі макарони. Костик і закричав: «Хочу сосиску», далі й інші почали просити. А Марія Гнатівна чомусь розізлилась і сказала: «Від сучасних дітей можна очікувати чого завгодно...»

Олег ЛЕСЬКІВ.

м. Червоноград.

Сезонний репортаж

БОБСЛЕЙ на перевалу нема

«А в Карпатах...»— кожного разу додає телевізійний прогнозист, і обличчя його показує, що він, переважно порядний чоловік, бере частку вини за таку погоду на себе.

Вередливі вони, Карпати. І нема на то ради. Але щодо холоду, то даремно погодний пророк кається: тут, у горах, є чимало місць, де задуха взимку більша, ніж у кнайпі чверть по шостій вечора. Он бачите, над перевалами між Прикарпаттям і Закарпаттям пара клубочеться? Бачите. То відбувається щоденне стрітення. Розпашілі лоби і потилиці водіїв автофур димлять на тлі крижаної дійсності.

Випаде сніжок — і почалося. На ожеледицях гірських трас не дуже побрикаєш — можна й брикнути. А летіти тут до дна прірви довго. Сто до одного, голос зірвеш.

Нагірний люд співчуває мандрівникам. Тим, що на легковиках, — так собі, а тим, що пнуться з гори на гору на величезних тягарових каміонах, — до глибини душі. І не лишень співчуває, а ділом, конкретно допомагає.

Ось такий собі, не дуже відомий Латірський перевал. На офіційних мапах перевалу з такою назвою і не шукайте. Перевал загалом є. Є і село Латірка поблизу. А Латірського

перевалу нема. Чому? Тільки в отих хлопців, що димлять на дорозі карками, об оцім не питайте. Можуть заїхати. Звісно, не машинами, а рукою чи корбою. Знервовані вони...

Так ось, щоб якось порятувати і нерви, і справу, застряглим на ожеледицях перевізникам на автотрасі Київ—Чоп і допомагають місцеві умільці. Рятувальники з Латірки, Котельниці, Біласовиці приїздять на «вузькі місця» на своїх тракторцях і тягають туди-сюди фури — кому у бік

Анатолій ВАСИЛЕНКО

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГРІШНИК — казначей.

ПІДРУЧНИК — більце крісла.

ВІДНОСНЕ — ліки від нежиті.

ПОПУЛІЗМ — лікування геморою.

ПАХАН — аромат.

ДОХОДЯГА — марафонець на фініші.

БУРЯК — майстер буріння.

РЕП'ЯХ — танцюрист стилю реп.

ПЕРШОВІДКРИВАЧ — тамада.

Флоріан БОДНАР.

— А де господар?
— Я за нього, маємо ж рік Собаки.

Олексій КОХАН

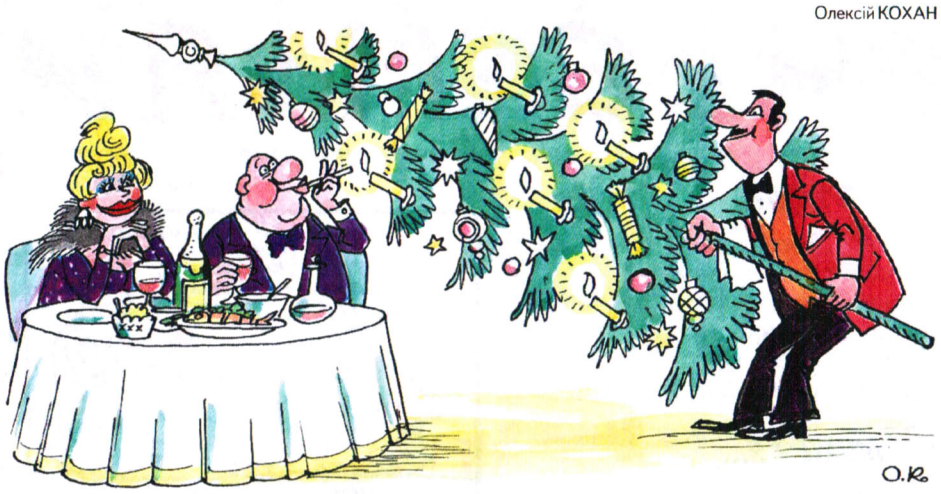

Друже Перче!

Оце із знайомим розговорилися про нашу пресу. «Які газети передплачуєте, Максимовичу?»— запитую у нього. «А для чого їх передплачувати, коли мені їх безплатно у поштову скриньку кидають? Встигай лише читати. Таким робом одержую «Товариш», «Нашу столицю», «Имею право», «Народну»... Я цю пресу називаю незалежною. Бо вона потрапляє до мене незалежно: хочу я цього чи ні. Не знаю, правда, чи буду одержувати ці газети після виборів...»

М. ШЕВЧЕНКО.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— І купують?

— Попит є! Беруть для сусідів, конкурентів...

АВТОФУРАХ

Європи, кому углиб Неньки. Помічників збирається до півсотні. А безпомічних каміонів — несть числа.

І отоді, коли прогнозист погоди журиться на телеекрані, що в Карпатах холодніше і великі снігопади, гірським завзятцям особливо важко приховати свою радість — авточерга ховається хвостом за обрієм. Ну і що з того, що тут обрій не такий далекосяжний, як у степу? Все одно кожному трактористу щодоби дістається тягнути з півсотні фур. А перевал завдовжки п'ять кілометрів. Наїздишся, натягаєшся, назаробляєш. Залежно від різних умов і обставин ціна допомоги коливається від двадцяти до сорока євро.

Автоперевізники синіють. Не від морозів (тут, уже було сказано, жарко), а від люті. Ніде в Європі — їдь хоч на Монблан у Альпах — немає таких прикрих гір. Подейкують, що у сусідніх і дальших країнах засніжені автошляхи терміново і ретельно чистять. І поки того не зроблять, нікого на них не пускають. Дивина, та й годі.

Але і нам є чим подивувати аж дуже господарних закордонних шляховиків. Якось при зустрічі водії з Наддніпрянщини Павло Гвоздецький та Іван Дикий повідали про свої приголомшуючі спостереження: уночі меткі трактористи нездоланні підйоми... поливають водою. А на ранок — бобслейна траса. Чесно кажучи, я їм не повірив. Але, з іншого боку, вождь світового пролетаріату казав: чим гірше, тим краще.

І йому ж вірили.

Володимир ПАЛЬЦУН.

P.S. До речі, анекдот, який учить користуватися підручними засобами у зимових Карпатах.

Травматолог радить:

— Панове водії, при ожеледиці корисно пити гальмівну рідину.

— А чим, пане докторе, закушувати?— надходить запитання.

— Звісно чим — піском. Дуже помічне.

В. П.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

МІСЬКГИКОНКОМ.

ВІТРУОЗНЕ ВИКОНАННЯ.

БІДЖЕТНИЙ КОМІТЕТ.

БРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА.

ПЛАТОСТРИНОЖНИЙ.

УПОВНОЗВАЖЕНИЙ.

РЕКЕТОБУДІВНИК.

ЖАРПЛАТА.

ДЕКЛАМАЦІЯ ДОХОДІВ.

Григорій СТОРОЖ.

с. Джурин на Вінниччині.

Георгій МАЙОРЕНКО

— Які подарунки?! Тут якби самому хтось на пиво дав!

ПИТАННЯ РУБА

● Чи можна ганятися за двома зайцями, якщо ліцензія тільки на одного?

● Яка частина тіла відповідає за задні думки?

● Якщо нахабство — друге щастя, то що ж тоді перше?

● Чи можна принижувати гідність тих, у кого її немає?

● Коли вже і в Україні буде рік України?

● Чи варто пропускати чарку?

● Чи треба рятувати тих, хто потопає в розкоші?

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

Сторінка для дітей

ПЕРЕЧЕНЯ

Жменька смішинок

РОДИЧІ

Буратіно заходить у клас, тримаючи під пахвою поліно, і весело запитує:

— Родичів викликали?

МУЗИКАЛЬНИЙ

— Ти в кого такий музикальний? В тата чи в маму?

— Ні те, ні те. В магнітофон.

ГАРАЖ

Віталик приїхав із міста в село на канікули й, побачивши, як на ніч у хлів заганяють корову, здивовано запитав:

— Це її гараж?

ТРУДЯГА

— Звідки в тебе, Петрусю, гуля на лобі? — стурбовано питає мама.

— Ми працювали сьогодні в шкільній теплиці, і я впав,— пояснює син.

— Як це в тебе вийшло?

— Та сперся на лопату й задрімав.

МОЖЕ І Я...

Ярославчик вранці виглядає у вікно і бачить, як сусід на морозі марно намагається завести свою машину.

У хлопчика раптом з'являється ідея.

— Мамо, а може, і я «не заведусь» — і не піду сьогодні до школи?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

КМІТЛИВИЙ ЧОЛОВІК

Білоруська народна казка

Чомусь так повелося, що багатії у нас жадібні й хитрющі. Їм хочеться, щоб на них усі працювали, працювали, працювали... А платити і витрачатися на харчі для робітників ой як не хочеться. Тому вони й хитрують.

Жив колись у нашому краї один багатій. Посадить він свого наймита снідати, а їсти дає якусь ложечку каші. І котові немає на що дивитися. А наймиту ж цілий день ниву жати. Тоді багатій запитує:

— Може б, ти заодно й пообідав?

— Давайте...

Та багатій і цього разу не щедріший. Наймит з'їсть обід — і ложку оближе.

— То, може, відразу і повечеряєш? Щоб після роботи даремно часу не витрачати? Раніше ляжеш спати, краще відпочинеш.

Погоджується бідолашний наймит і на це. А увечері лягає спати голодним. Ніхто з робітників довго не затримувався у цього багатія. А то якось прийшов один.

— У вас робота є?

— Є! — зрадів йому багатій.

— А харчі у вас гарні?

— Які Бог послав. Сам, буває, голодним залишаюся,— збрехав багатій.

— Ну, давайте снідати.

Багатій йому ложку каші розмазав по мисці.

— Може, й пообідаєш заодно?

— Насипайте...

— Може, й повечеряєш?..

— Не заперечую.

Підкріпився трохи наймит та й питає:

— А де тут можна лягти поспати?

Багатій тільки очі витріщив.

— Що це означає?! А працювати?!!

— А де ж це бачено, щоб після вечері добрі люди працювали?! — підклав наймит клунок під голову та й захропів на лаві.

Переповів М. СЯБРОВ.

ЗАЙЧИК

На сосні кудлатій
Білий сніг.
Попри нашу хату
Зайчик біг.
— Зайчику, куди ж це ти?
Якби знав,
Я би тобі стежечку

Протоптав.
Пригостив калачиком...
В білий гай
Не біжи, мій зайчику,
Не втікай.

Степан ПУШИК.

ЛІНІЙНИЙ СКАНВОРД

УБІР СНІГОВОЇ БАБИ	РИНОК	ДЕРЕВО	ДОПОВІДАЧ	РІЧКА В УКРАЇНІ	
..... і до	РОБОЧИЙ ОДЯГ	ЗАРОБІТНА ПЛАТА	ЖИТЛО ЛИСИЦІ	ПОДАРУНОК НА ІМЕНИНИ	МЕЖА, КОРДОН

ЩЕДРІВКА

Я несу щедрівочку
У будинки,
Сію, сію житечко
Із торбинки.
Сію-вію зернята-
Зоренята.
Хай добром
промінеться
Кожна хата!
Як моя торбиночка
Порожніє,—
То навколо радістю
Світ повніє.

С. ЖУПАНИН.

Є така партія!

— Вельмишановні колеги, дорогі мої однопартійці! Сьогодні виповнюється друга річниця відтоді, як у нашому районі засновано осередок Селянсько-міщанської партії,— з відлунням урочистого хвилювання почав Петро Петрович Панібратенко. — За цей час ціною напружених старань нам вдалося вдвічі збільшити кількісний склад наших лав.

Після цих слів зірвалися оплески.

— Особливо приємно, що сьогодні на цьому зібранні присутні всі члени нашої організації. Тобто ми зустрічаємося у повному складі, і я можу із впевненістю сказати, що... є така партія! — святково виголосив Петро Петрович і запив сказане склянкою води.

Майже з натури

Він ще кілька хвилин говорив про міжнародне становище, агресивність лівих, нерішучість центристів та радикалізм правих, критикував уряд і лаяв опозицію.

— На часі — вибори, які стануть для нас іспитом на партійну зрілість,— пафосно взяв високу ноту Петро Петрович, але, побачивши, як двоє з присутніх позіхнули, почав закруглятися.

— А тепер, шановні колеги, ласкаво запрошую вас на традиційний партійний фуршет!

І вся парторганізація, всі однопартійці — його дружина, син із невісткою, донька із зятем, двоюрідний брат із дружиною та кум із кумою дружно піднялися і попрямували з вітальні до кухні, де їх чекав накритий стіл, який вгинався від напоїв та наїдків.

Із шампанським

Щоб свято не перетворити на звичайнісіньку, вибачте, пиятику, на прохання прекрасної половини Новий рік у трудовому колективі вирішили зустріти культурно, без міцних напоїв. Ну хіба що з шампанським.

Накрили стіл, відкоркували кілька пляшок, випили за старий рік, потім за Новий. Корпоративна вечірка проходила... так собі. Їли мляво, без апетиту, жартувати не хотілося, про танці взагалі нічого й казати...

Виключно для настрою вирішили випити по одній чарочці сорокаградусної за прекрасних дам. Потім, щоб не ображати чоловіків, випили ще по одній за мужчин. Потім — за здоров'я шефа, далі — за любов... Звідки взялася трьохлітровка самогону, ніхто не пам'ятає, як багато хто й не пам'ятає, чим застілля закінчилось.

Завгосп наступного дня в усьому звинувачував, як він казав, «Советское полусладкое».

Словом, Восьме Березня вирішили відзначати культурно: шампанського не брати.

Ігор СКРИПЧЕНКО.

смт Недригайлів Сумської області.

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ

УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

229-44-13 229-17-24

Сатирики

ЖІНОЧА ЛОГІКА

На станцію технічного обслуговування автомобілів заїжджає молоденька жіночка.

— Вибачте, ви б не могли зробити так, щоб машина сильніше сигналила.

— Для чого?

— А у мене гальма не працюють...

ОГОЛОШЕННЯ

«Потрібен водій. П'яний, без документів. На краденому автомобілі. Телефонувати 02».

Олена ЖОРНОВА.

смт Великий Березний Закарпатської області.

ЗАСПОКОЮЄ

Повертається рибалка з риболовлі. Цілісінький день просидів на кризі і навіть малюсінького окунця не спіймав, іде й буркоче:

— Та якби ця рибалка так не заспокоювала, то усім би пики понабивав!..

ПОЯСНИВ

Їде наркоман в автобусі. До нього підходить контролер.

— Ваш талончик?

Наркоман піднімає два пальці вгору.

— І що це означає? — питає контролер.

— Заєць!

Микола ДОБРЯТИН.

смт Млинів Рівненської області.

Роман ТИЩЕНКО

— Чи ти з глузду з'їхав?! Собака за кермом...

— Це не моя машина... Я по дорозі підсів...

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Лікарю! Я проковтнув горілку разом із чаркою.

Олексій КОХАН

— Цього доведеться виписати — його неможливо вилікувати...

Володимир АДАМОВИЧ

Микола КАПУСТА

Георгій МАЙОРЕНКО

Олег ГУЦОЛ

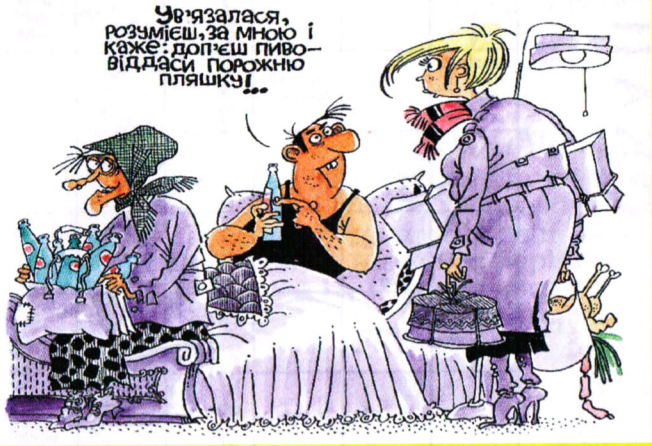

ІНОЗЕМНИЙ

Ясен АНТОВ

СПОЧАТКУ НІЯК НЕ ЙШЛО

Обрали мене кметом* і я як останній простак вирішив, що тепер налагоджу справу. Нічого не налагодив. Видавав розпорядження — не виконувалися; накладав стягнення — сміялися просто у вічі; роздавав нагороди — не задовольняли; щось започинав — усе перепаскуджувалося. За що б не брався — ніде нічого не ладилося. Мертва зона; мимоволі впаде хлоп у відчай.

Пішов я до свого дідуся. «Діду-ню,— сказав йому,— ти стріляний горобець, пережив різні режими. Що робити?» А він мене питає, чи маю помічників. «Скільки завгодно,— сказав я,— помічники, радники, завідувачі служб і відділів, референти і таке інше. Але ні за холодну воду не беруться». — «А хабарі беруть?»— спитав дід. «Ге!— сказав я.— Беруть, але їм за це дістається на горіхи». — «Ну,— каже дідусь,— раз беруть, то треба, щоб і ти їм давав.»— «Як то так?!— аж підскочив я.— Давати своїм підлеглим, аби виконували мої розпорядження?» — «Слухай, сину,— каже дідунь,— хабар штука солодка. Призвичаїшся. Нема іншої ради. Без хабара нема стимулу, охоти до роботи нема. Не тільки тобі не візьмуться за неї, а й не глянуть у той бік. Так що — пробуй».

І я спробував, тицьнув першому своєму помічникові і гоп! — щось ворухнулося в машині. Тицьнув одному завідувачеві — гоп! — і в його службі ворухнулося. Ану дещицю радникові — знову ворухнулося. Тепер гайда головному бухгалтерові — і там зрушення... Тож отак — цим сьогодні, тим — завтра. І справа пішла. Але це забирало в мене багато часу, то тепер на початку кожного місяця даю чималу суму своєму першому помічникові і той розподіляє її нижче. Цьому тицьне, тому тицьне. Звичайно, і йому вистачає.

Тобто він правує внутрішнім хабарем, я забезпечую кошти. Звідки надходять? Як «звідки»!? Щойно заходить до общини повороткий громадянин чи хазяїн фірми — тут правую я. Так уже звикли люди, що разом із просьбами просто мені подають і конверти з грішми. Дуже гарні стосунки налагодилися з громадянами, настала соціальна злагода і невдовзі мене похвалили на обласному рівні.

По газетах пишуть, що йдеться про корупцію. Нічого подібного — навів порядок.

Із болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

* Кмет — голова общини.

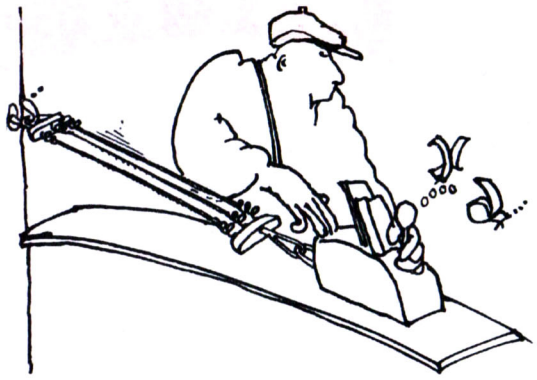

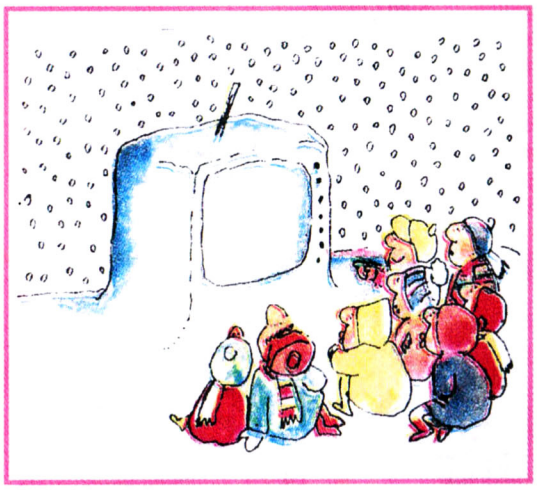

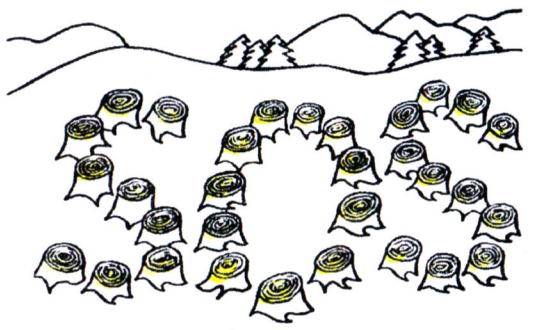

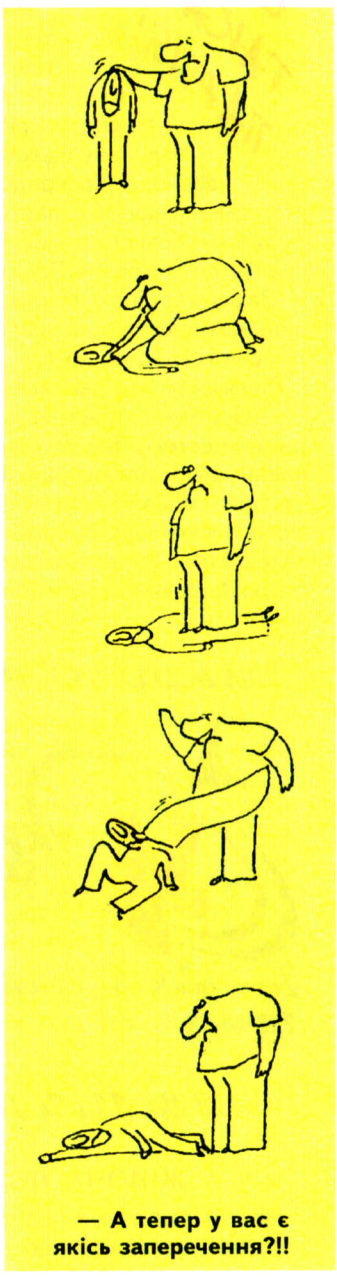

СКАНВОРД

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Склав М. ШИПШИНА

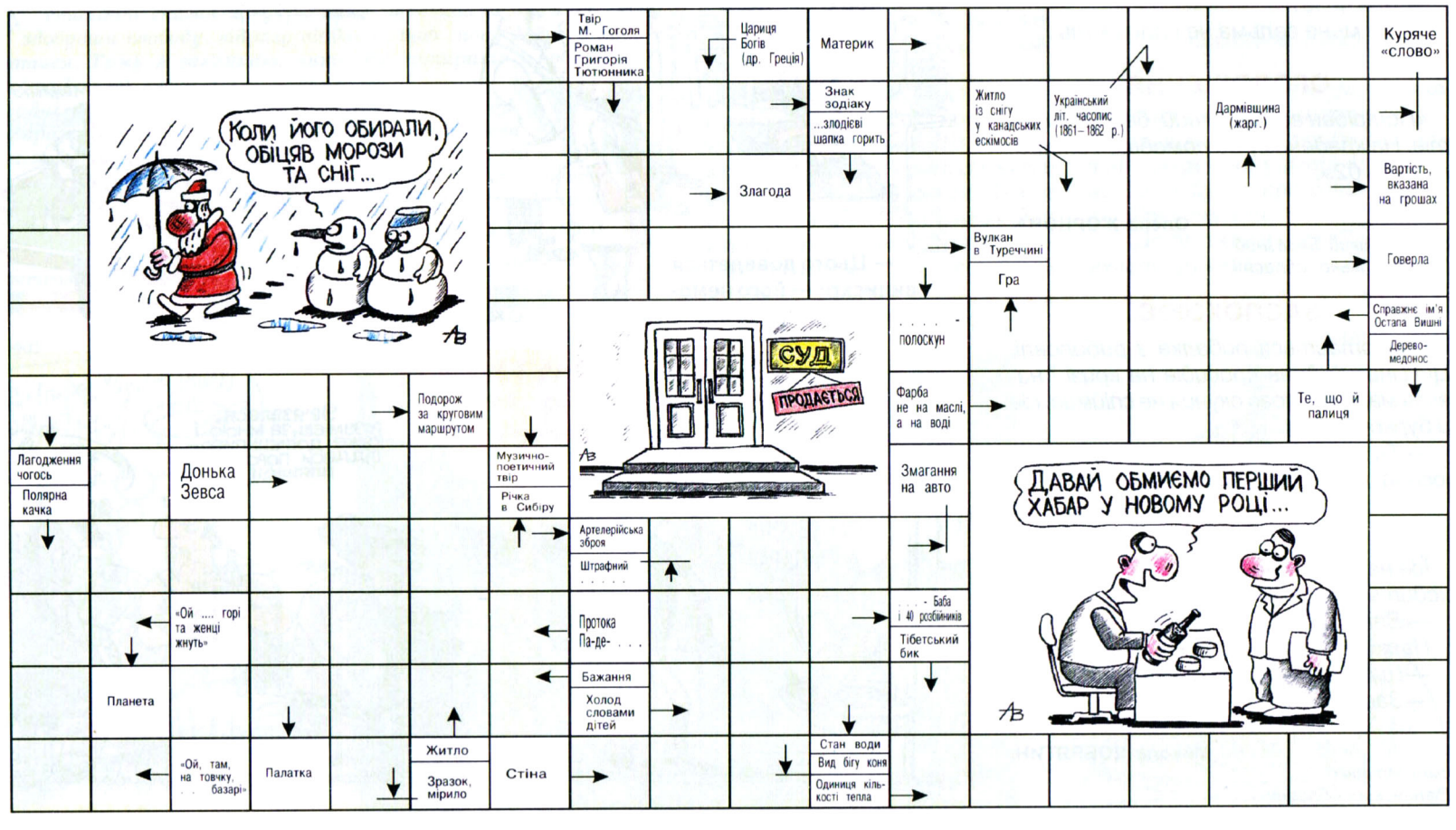

Інтерсмішинки

БО Й НЕ ТРЕБА

Гарріс ладнається стрибати у відкритий люк літака.

— Що ти робиш!? Ти ж без парашута! — остерігає його сержант.

— Ну то й що? Взводний казав, що це учбові стрибки.

НА ХВИЛИНКУ

Марк приходить додому і знаходить на столі записку од дружини:

«Любий, я вискочила на хвилинку до сусідки. Вечеря в духовці, а вудочка в коридорі».

КОЛИ

— Куїн, твій тато вдома?

— Нема його, пане.

— А коли прийде?

— Якщо буде гарно поводитися, то через п'ятнадцять років.

І ЧАСТО ОТАК?..

— У вас квиток до Мюнхена, а цей потяг іде до Гамбурга!

— І часто ваші машиністи отак помиляються?

ВІРНА ОЗНАКА

— Вітаю з прибуттям у наше місто! — каже банкір жебракові, що простяг до нього руку.

— Сер, а звідки ви знаєте, що я не тутешній?

— У цьому місті нема людини, яка марно гаяла б час, надіючись на мої гроші.

ЯКА ДУМКА

Балакають два приятелі:

— Скажи мені одверто, якої ти думки про Матільду?

— А ти?

— І я такої ж!

ЯКБИ Ж ТО...

Лікар обстежив Бріджіту і каже:

— Вам треба більше розважатися. Треба робити те, що вам подобається.

— Не можу,— зітхнула та,— у мене дуже ревнивий чоловік.

НУ Й ЩО?..

— Жах! Учора в цирку лев з'їв дресирувальника! — розказує один шотландець.

— І вам довелося доплатити за сенсаційне видовисько?

— Ні, ніхто й одного пені не взяв.

— Тоді я не розумію, про який це такий жах ви говорите.

ЗАСПОКОЇВ

Гелен їде в фаетоні і питає:

— А кінь не полохливий?

— Не бійтеся, пані, він не оглядається.

НЕУВАЖНІСТЬ

Шмайхель розказує приятелеві:

— Одна блондинка ось уже цілий тиждень приходить до мене, щоб разом удвох подивитися телевізор.

— Та у тебе ж нема телевізора!

— Вона цього ще не помітила.

НЕПРАВДА

— Ан, а це правда, що Клайв оженився на тобі тільки заради п'яти мільйонів, залишених тобі дідусем?

— Дурниці! Клайв одружився б зі мною незалежно від того, хто мені залишив мільйони.

Підготував Д. МИТЮК.

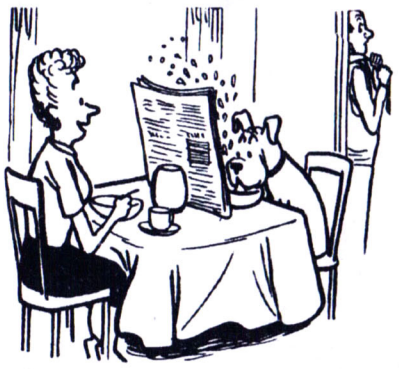

— Як тобі смакує, любий?

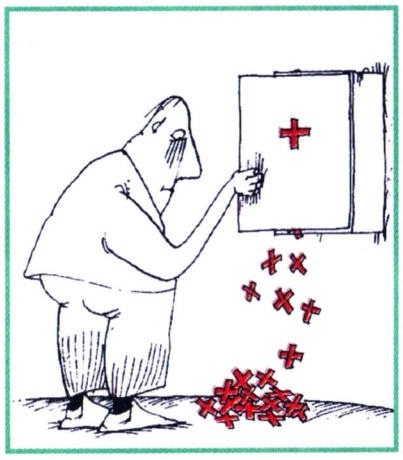

СЛОВО – НЕ ГОРОБЕЦЬ...

Із армійського записника

«Двадцять разів попробуйте, на сімдесят перший вийде».

«Спочатку горілку п'янствуєте, а потім ходите червоні, як огірки».

«Там протоптана асфальтова доріжка».

«У звільнення підуть тільки зразкові тумбочки».

Надіслав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
м. Бершадь на Вінниччині.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 12 ЗА 2005 РІК

1. Сосна. 2. Надія. 3. Діяч. 4. Час. 5. Ася. 6. Ясир. 7. Сироп. 8. Опір. 9. Ірак. 10. Акт. 11. Трап. 12. Рапс. 13. Сова. 14. Овал. 15. Лід. 16. Ідол. 17. Олтар. 18. Тара. 19. Ан. 20. Насос.

ВІДПОВІДІ НА ЛІНІЙНИЙ КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Від. 2. Відро. 3. Роба. 4. Базар. 5. Зарплата. 6. Платан. 7. Нора. 8. Оратор. 9. Торт. 10. Трубіж. 11. Рубін.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Доскіпливі читачі, мабуть, уже заглянули у вихідні дані журналу і помітили, що наших передплатників значно побільшало. Вдячні усім, хто прилучився до славного перчанського товариства. Ви тепер не тільки зможете читати «Перець», а й брати участь у його творенні. Надсилайте до редакції усмішки, бувальщини, свої вірші, фейлетони, гуморески, малюнки... А ще зможете позмагатися у дотепності, придумуючи підписи до карикатур, які ми друкуватимемо у цій рубриці.

Учасники ж одинадцятого туру за минулий рік разом із новорічними вітаннями надіслали силу-силенну своїх коментарів до малюнка Валерія Сингаївського («Перець» № 11): чоловік розклав на столі для продажу ліхтарі, ще й під оком у нього — фіолетова «лампада»...

Спасибі усім за поздоровлення! Нехай і вам буде веселіше у цьому році! Будьте здорові і щасливі! І нехай ніхто на вас... не гавкає!

А переможцями туру журі цього разу назвало:

Михайла ДУБОВИЦЮ з с. Войниліва Калуського району, що на Івано-Франківщині: *«Ліхтарі! Повний комплект!»*;

Андрія ХАЛИМОНЕНКА з с. Ков'яги Валківського району Харківської області: *«Ліхтарі! Ліхтарі! Продаю! Ставлю!»*;

та **Сергія МУЗИЧЕНКА з м. Волгограда (Росія): *«З лампочками і без лампочок!»***

Вітаємо!

А усіх запрошуємо придумати підпис до нового малюнка невтомного Валерія Сингаївського.

На переможців чекають призи!

ПЕРЕЦЬ № 1 (1558)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН (головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 06.02.2006.
Підписано до друку 16.02.2006.
Формат 70x108[1]/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12290 прим.
Зам. 0110601.
Ціна договірна.

© «Перець» 2006 р.

Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Володимир АДАМОВИЧ

Георгій МАЙОРЕНКО

— Бензину на «швидку допомогу» не виділили — доводиться хворих отак транспортувати.

Олексій КОХАН

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Іди геть! Забирай оце все, що нажити зумів.

Микола КАПУСТА

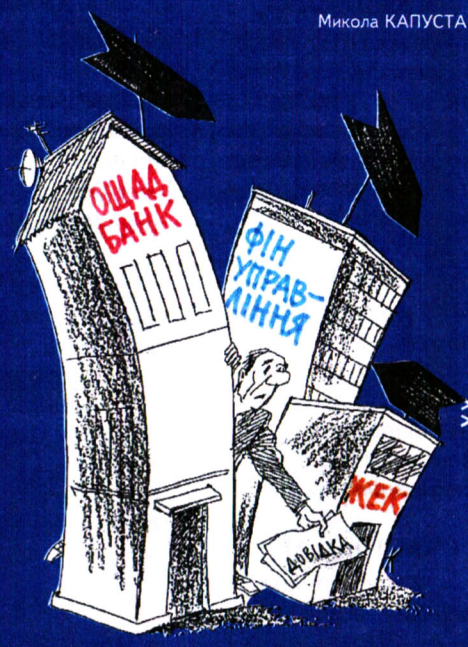

Василь ФЛЬОРКО

Радна САХАЛТУЄВ (тема Євгена Худаєва)

— Мамо, як нам не хочеться, щоб у нашій квартирі опалення увімкнули!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Знайомтесь, це мій син. З приємністю повідомляю, що він доріс до чудового спеціаліста і вже сьогодні замінить вас на цій посаді.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

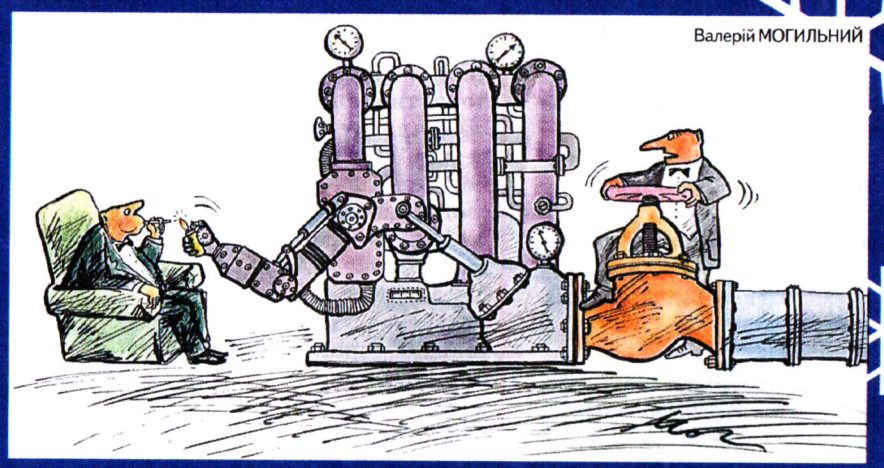

4 820012 960675 01

ЛЮБІ ДРУЗІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО: ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ. ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ. ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!